

РЕШЕНИЕ

№ 37611

гр. София, 13.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав, в
публично заседание на 04.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: София Тодорова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5476** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 128а от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по предявен от Д. С. Д. иск с правно основание чл. 128а ал. 1 от АПК за обявяване нищожността на решение № 12639 от 21.11.2024 г. по адм. дело № 4829/2024 г. на Върховен административен съд, с което по реда на касационния контрол по глава XII от АПК е оставено в сила решение № 1465/06.03.2024 г. по адм. дело № 4511/2023 г. Първоинстанционният съд е отхвърлил жалбата на Д. С. Д. срещу решение № Ж-267/29.03.2023 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране, с което е прекратено административното производство, образувано по жалбата му с вх. № Е-11ИН-00-125/20.02.2023 г. срещу „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД.

В исковата молба се излагат съображения, че решението, чиято нищожност се иска да бъде обявена от съда, повелява обратното на влязло в сила решение на Софийски районен съд (СРС), поради което е невъзможно да се изпълни. Твърди се, че диспозитивът на това решение „заповядва“ да не се изпълни влязло в сила на 10.04.2024 г. решение № 5021/20.03.2024 г. по гр. д. № 48232/2023 г. на СРС, което е невъзможно поради разпоредбата на чл. 297 от ГПК. Освен това се излагат съображения, че действителната воля на съда в това решение на Върховния административен съд не може да се установи дори по пътя на тълкуването. В съдебно заседание излага подробни съображения, че решението на СРС и решението на Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР) си противоречат, което е несъвместимо с правния порядък. Иска обявяване на нищожност на решението на Върховния административен съд и присъждане на разноски.

Ответникът – Комисията за енергийно и водно регулиране, чрез пълномощника юрк. К.,

изразява становище за неоснователност на иска по съображения, че КЕВР е задължен да се произнесе с изричен акт по всички възникнали спорове, които не са уредени доброволно и не е налице нищожност на съдебния акт на Върховния административен съд. Моли за отхвърляне на иска и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът - „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД, чрез юрк. Т., оспорва иска и твърди, че е недопустим, а в условията на алтернативност – неоснователен. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

След преценка на доказателствата по делото и становищата на страните, съдът установи от фактическа страна следното:

С жалба вх. № 18197/12.05.2023 г., по която е образувано съдебното производство по адм. дело № 4511/2023 г. на Административен съд – София-град, Д. С. Д. е оспорил решение № Ж-267/29.03.2023 г. на КЕВР, с което е прекратено административното производство, образувано по жалба с вх. № Е-11ИН-00-125/20.02.2023 г., подадена от Д. срещу „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД. Жалбоподателят е претендирал да му бъде осигурен личен достъп до показанията на електромерите и прекъсвачите, без да е необходимо съдействието на други лица.

С решение № 1465 от 06.03.2024 г. по адм. дело № 4511/2023 г., Административен съд – София-град е отхвърлил жалбата на Д. С. Д. против решение № Ж-267/29.03.2023 г. на КЕВР.

Против посочения съдебен акт е подадена касационна жалба с вх. № 5025/27.03.2024 г. от Д. С. Д., по която е образувано съдебното производство по адм. дело № 4829/2024 г. на Върховния административен съд.

С решение № 12639 от 21.11.2024 г. по адм. дело № 4829/2024 г., Върховният административен съд е оставил в сила решение № 1465 от 06.03.2024 г. по адм. дело № 4511/2023 г. на Административен съд – София-град. В мотивите на съдебния акт е посочено, че подведомствени на КЕВР са спорове между лицата по чл. 22, ал. 1 от Закон за енергетиката (ЗЕ), свързани с развитието на административни отношения, които се регулират с метод на власт и подчинение. Редът за разглеждане на жалби е предвиден в Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, като в чл. 142 и следващите от същата са преповторени правомощията на КЕВР по чл. 22, ал. 1 от ЗЕ. В решението на Върховния административен съд изрично е отразено, че спорът пред КЕВР е между равнопоставени субекти – отношенията между съседите се развиват и разрешават на плоскостта на частното право. Като правилни са приети изводите на първоинстанционния съд, че се касае за отношения между съседи в сграда в режим на етажна собственост, спорове, които КЕВР няма компетентност да разрешава. Поради това касационната инстанция е приела, че решение № Ж-267/29.03.2023 г. на КЕВР отговаря на изискванията за законосъобразност по чл. 146 от АПК – издадено е от компетентен държавен орган, в кръга на предоставените му от закона правомощия и в предписаната от закона писмена форма, при съобразяване с административнопроизводствените правила и материалния закон. Обсъдено е и решение № 5021 от 20.03.2024 г. по гр. дело № 48232/2023 г. по описа на СРС по искането на Д. за предоставяне на свободен визуален достъп до показанията на средствата за търговско измерване за обектите му, като му се предостави ключ от електромерното табло. Съдът е направил окончателен извод за правилност на извода на първоинстанционния съд, че КЕВР няма правомощия да разрешава правни спорове между равнопоставени субекти, поради което правилно е прекратено административното производство с обжалвания акт.

Така установените факти в тяхната хронологична последователност обуславят следните правни изводи:

Възможните пороци на съдебните решения, представляващи съгласно чл. 209 от АПК

касационни основания за отмяната им, са нищожност, недопустимост и неправилност. Съгласно изрично разписаната с чл. 128а, ал. 1 от АПК процесуална възможност е допустимо без ограничение във времето, когато е налице правен интерес, да се предяви иск за обявяване нищожността на постановените от административните съдилища или от Върховния административен съд съдебни решения. За допустимостта на този установителен иск е необходимо решението, чиято нищожност се претендира, да не е било предмет на заявено в сроковете по чл. 211 от АПК касационно оспорване, по основателността на което касационната инстанция се е произнесла, защото в този случай по силата на изрично вмененото с чл. 218, ал. 2 от АПК служебно задължение на касационната инстанция, при произнасянето си по касационната жалба, тя извършва проверка и на валидността на решението. Тъй като съгласно чл. 223 от АПК касационното решение е окончателно, т. е. не подлежи на последващ инстанционен съдебен контрол, при който съдът извършва и дължимата проверка на валидността му, за лицата с правен интерес поначало не съществува процесуална пречка да предявят иск по чл. 128а от АПК за обявяване на нищожността му.

При преценката на основателността на иска по чл. 128а от АПК съдът следва да се ръководи единствено от критериите за нищожност на съдебните актове, за да не излезе извън следващите се от чл. 128а от АПК параметри на дължимата проверка. При това, тъй като става въпрос за исково съдебно производство, в което предвид диспозитивното начало, предметът на делото се определя изцяло от ищеца с очертаването на спорното право чрез основанията и петитума на иска му, при проверката съдът е обвързан изцяло от заявените в исковата молба основания за нищожност на решението и преценява наличието на този порок именно при тяхното изследване и съобразяване.

В случая нито едно заявените с исковата молба основания не е такова по естеството си, че да обоснове нищожността на атакуваното решение на Върховния административен съд. Твърдяното от жалбоподателя противоречие на касационното решение с решението на СРС, са обстоятелства, обуславящи неправилността, а не нищожността на решението. Именно в съдебния акт на Върховния административен съд е коментирано решението на СРС, с което е разрешен гражданскоправният спор, повдигнат от Д., както пред общия съд, така и пред КЕВР. При изчерпателно изброяване на възможните пороци на съдебните решения по чл. 209 от АПК, са тези, постановени при нарушение на материалния закон, при съществено нарушение на съдопроизводствените правила или които са необосновани. Тъй като настоящата проверка не е такава по реда на глава XII от АПК, извън правомощията на съда е да формира становище по правилността на решението от гледна точка на неговата обоснованост и съответствието му с приложимите материалноправни и процесуалноправни норми. Отделно от това, именно в съдебното решение на Върховния административен съд е изложено, че повдигнатия пред КЕВР спор относно междусъседски отношения са такива между равнопоставени субекти и подлежат на оспорване пред гражданските съдилища.

Другият посочен в исковата молба порок е свързан с твърдението, че действителната воля на съда не може да се установи дори по пътя на тълкуването. В тази връзка следва да се отбележи, че волята на съда както в мотивите, така и в диспозитива е ясно изразена и базирана на относимите правни норми. Диспозитивът на акта, с който се оставя в сила първоинстанционното решение, не въвежда задължение за изпълнение на действие, което би представлявало престъпление или че това изпълнение е несъвместимо с установения в държавата законов ред. В настоящото производство имащо за предмет действителността на решение № 12639 от 21.11.2024 г. по адм. дело № 4829/2024 г. на Върховния административен съд, не може да се отправят указания как да се приложи този съдебен акт, както и да се дават разяснения досежно неговото

изпълнение. Освен изложеното не буди никакво съмнение, че волята на съда е именно да се потвърди решение, с което е отхвърлена жалбата на Д. срещу административния акт на КЕВР, като е налице съответствие между мотивите и диспозитива. Проверка относно правилността на процесния съдебен акт е недопустима в настоящото производство. Не се констатира неразбираемост на акта, тъй като волеизявлението на съдебния състав е недвусмислено и от него може да се извлече категоричната воля на съда за неоснователност на оспорването на решението на първоинстанционния съд, съответно решението на КЕВР. Абсолютна неразбираемост на волята на съда е основание за прогласяване нищожността на решението, само ако същата не може да бъде изведена по пътя на тълкуването /чл. 251 от ГПК/ или чрез поправяне по чл. 247 от ГПК.

Въпреки че нито едно от заявените в исковата молба основания за нищожност на решението не обуславят наличието на подобен порок, за пълнота на изложеното, съдът счита за нужно да посочи, че нищожно би било съдебно решение, което е постановено от незаконен съдебен състав, при постановяването, на което не е спазена изискуемата от закона писмена форма, което не е подписано от болшинството от членовете на съдебния състав, съдържанието на което е абсолютно неразбираемо, което е постановено извън пределите на правораздавателната власт на съда, тъй като е срещу лица, неподчинени на юрисдикцията на българската държава. Подобни пороци липсват в атакуваното решение. То е постановено в пределите на правораздавателната власт на съда, като е подписано от тримата съдии, участвали в съдебното заседание на 26.09.2024 г., в което делото е обявено за решаване, като на съда е служебно известно, че както към момента на съдебното заседание, така и към момента на постановяване на решението, те са съдии от Върховен административен съд. Решението е в нормативно установената писмена форма и обективизираната в него воля на съдебния състав е напълно ясна и разбираема.

Предвид изложеното предявеният иск по чл. 128а, ал. 1 от АПК е неоснователен, поради което следва да се отхвърли.

При този изход на спора и предвид своевременно направеното искане от пълномощниците на ответника КЕВР и на ответника „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, ищецът следва да бъде осъден да им заплати, на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, юрисконсултско възнаграждение за осъществено по делото процесуално представителство от юрисконсулти, което определено съгласно чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ вр. чл. 37 от ЗПП, следва да е в минималния нормативно установен размер от 200 /двеста/ лева за всеки от ответниците.

Воден от горното и на основание чл. 128а от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Д. С. Д. иск с правно основание чл. 128а ал. 1 от АПК за обявяване нищожността на решение № 12639 от 21.11.2024 г. по адм. дело № 4829/2024 г. на Върховен административен съд.

ОСЪЖДА Д. С. Д. с ЕГН [ЕГН] и адрес [населено място], [улица] да заплати на Комисия за енергийно и водно регулиране с адрес [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение по делото в размер на 200 (двеста) лева.

ОСЪЖДА Д. С. Д. с ЕГН [ЕГН] и адрес [населено място], [улица] да заплати на „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД с ЕИК[ЕИК] и седалище и адрес на управление [населено място], [улица], И. П., юрисконсултско възнаграждение по делото в размер на 200 (двеста) лева.

На основание чл. 128, ал. 3 от АПК решението подлежи на касационно обжалване пред
Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните по делото.

Съдия: